

29 Οκτωβρίου 2013

Αγία Αναστασία η Ρωμαία: η θαρραλέα μαθήτρια του Χριστού [2]

/ Το Συναξάρι της Πεντηκοστής / Συναξαριακές μορφές

Όσιος Συμεών ο Μεταφραστής

Αυτά κι άλλα παρόμοια έλεγε η Αγία, για να θυμώσει ο δικαστής, να μη την λυπηθεί, να μη την αφήσει ατιμώρητη, και στερηθή τα στεφάνια της αθλήσεως. Έκπληκτος ο άρχοντας και όλο το θέατρο μπροστά σ' αυτήν την ελευθεροστομία της παρθένου, άφησε κατά μέρος τις κολακείες, και αποφασίζει ν' αρχίσει τις τιμωρίες και τα βασανιστήρια.

Προστάζει λοιπόν να καρφώσουν στη γή τέσσερις πασσάλους, επάνω στους οποίους τέντωσαν την Μάρτυρα, και την έδεσαν μπρούμυτα. Από κάτω άναψαν φωτιά με λάδι, πίσσα και θειάφι, και άλλα εύφλεκτα, άπ' όπου καταφλέγονταν το στήθος, η κοιλιά και τα σπλάγχνα της. Από πάνω την χτυπούσαν στην πλάτη με ξύλα οι άσπλαγχνοι. Έτσι έπασχε και βασανιζόταν η αείμνηστη ώρα πολλή, και ήταν η ράχη και όλα τα οπίσθια καταξεσχισμένα από τα ραβδίσματα.

Από μπροστά πάλι καταφλέγονταν οι σάρκες, οι φλέβες και το αίμα, και είχε τόση πολλή οδύνη και πόνους, που μόνο και να τ' ακούη κανείς, δειλιάζει και απορεί. Πραγματικά, τι γενναία ψυχή για τον Χριστό, ανώτερη από την ανάγκη της φύσεως! Μόνο με την προσευχή της σαν δροσιά, έσβηνε τη σφοδρότητα της φωτιάς, γιατί θυμόταν τα παλαιά θαύματα του Θεού, όπως στη βαβυλωνιακή κάμινο. Είχε βέβαια πολλή σύνεσι, σοφία και γνώσι των θείων Γραφών, κι έτσι ελάφραινε τους πόνους.

Μόλις είδε πια εκείνο το άγριο και απάνθρωπο θηρίο ότι η Μάρτυς δεν εδείλιασε με τέτοια βάσανα, προστάζει να τη δέσουν σ' ένα τροχό. Αμέσως ο λόγος έγινε έργο, και στο γύρισμα του τροχού με κάποια μηχανή, συντρίφτηκαν όλα τα κόκκαλα της Αγίας, τεντώθηκαν τα νεύρα και οι αρμοί του σώματος, μετατοπίστηκε η σωματική διάπλασις από τη φυσική της αρμονία, κι απόμεινε ελεεινό θέαμα.

Αλλά η Μάρτυς και πάλι επικαλέστηκε Εκείνον που μπορεί να τη βοηθήσει σε καιρό θλίψεως, και να τη λυτρώσει από τα χέρια των εχθρών της, λέγοντας τα εξής:

—Θεέ θεών και Κύριε των δυνάμεων, ο Θεός της σωτηρίας μου, η υπομονή, η καταφυγή μου και δύναμις, η ελπίδα της ψυχής μου και σωτηρία μου, μην απομακρυνθής από μένα, διότι εξαντλήθηκα από τους πόνους, κόλλησε στη γή η κοιλιά μου και τα οστά μου σαν φρύγανα φλογίστηκαν. Δός μου βοήθεια στη θλίψη μου, Θεέ μου, που με περιζώνεις με δύναμι.

Με τέτοια προσευχή -τι γρήγορη φροντίδα! Τί ταχύτατη λύτρωσις!- αμέσως η Μάρτυς βρέθηκε ελευθερωμένη από εκείνο το φοβερό μηχανήμα, και στάθηκε υγιής και ολόσωμη, χωρίς κανένα σημάδι πληγής ή έγκαιμα στη σάρκα της. Μα ο τυφλωμένος τύραννος δεν μπόρεσε να καταλάβει τη θαυματουργία της θείας δυνάμεως, μεθυσμένος και σκοτισμένος στην ασέβεια και μανία του. Γι' αυτό πάλι την κρέμασε σε ξύλο, κι έβαλε να την καταξοχίσουν με σιδερένια νύχια. Όμως η Αγία προσευχόταν, και πάλι ήλθε εξ ύψους βοήθεια, και οι δήμιοι ατόνησαν, κι αυτή στεκόταν χωρίς καμμία οδύνη.

Γεμάτος απορία, οργή και θυμό ο ηγεμόνας σηκώθηκε πολλές φορές από το θρόνο του, μή ξέροντας τι να κάνει. Μα ο Διάβολος που τον συμβούλευε κατ' ιδίαν, του έβαλε στο νού να κόψει τους μαστούς της Αγίας. Αυτή η τιμωρία είναι η πιο φοβερή και επώδυνη, διότι στο μέρος αυτό είναι ενθρονισμένη και ριζωμένη η καρδιά. Αλλά η Μάρτυς είχε μεγαλύτερο πάθος στην καρδιά για τον έρωτα του Χριστού, και γιαυτό καταφρόνησε το μικρό και κατώτερο.

Ο τύραννος πάλι, βλέποντας πως η Οσία υπέμεινε και αυτό το φοβερώτατο βάσανο, φιλοδοξούσε να νικήσει την υπερβολική καρτερία της με τα υπερβολικά βασανιστήρια. Γιαυτό της ξερρίζωσε όλα τα δόντια και τα νύχια. Και πάλι η Αγία, σαν να μην αισθανόταν κανένα πόνο, ευχαριστούσε πιο θερμά τον Κύριο, που αξιώθηκε να γίνη συγκοινωνός και συμμετοχος στα πάθη Του. Συγχρόνως έβριζε τους θεούς του τυράννου, αποκαλώντας τους σκοτεινούς, πλάνους, δαίμονες και απώλεια ψυχής.

Μή υποφέροντας να ακούει τέτοια λόγια ο δικαστής, αφού το γλυκό φως είναι μισητό στους ασθενικούς οφθαλμούς, διατάζει να της ξερριζώσουν και τη γλώσσα από τον φάρυγγα. Αλλά και πάλι η Οσία δεν δείλιασε μ' αυτή την τιμωρία, μόνο ζήτησε λίγη διορία, για να αποδώσει την πρέπουσα προσευχή και να δοξάσει τον Κύριο με το όργανο της φωνής. Αφού λοιπόν Τον ευχαρίστησε, Τον παρακάλεσε να την αξιώσει να τελειώσει καλώς το μαρτύριο, και όσοι άρρωστοι την επικαλεσθούν σε βοήθεια, να τους θεραπεύει ως ιατρός κάθε αρρώστειας. Την ώρα που η Αγία

είπε την προσευχή, ακούστηκε φωνή απ' τον ουρανό που μαρτυρούσε την πραγματοποίησι των αιτημάτων, δηλαδή να γίνη το θέλημά της, όπως το ζήτησε.

Χάρηκε σαν άκουσε τη θεία φωνή η Μάρτυς, και λέγει στον δήμιο να εκτελέση το πρόσταγμα. Έτσι κι έγινε. Της έκοψε με ξίφος τη θεολογική της γλώσσα, που έλεγε τα θεία λόγια. Έτρεχαν τα αίματα, κοκκίνησαν τα ρούχα της άμωμης νύμφης του Χριστού, που απ' τον πόνο λιγοψύχησε, και ζήτησε λίγο νερό.

Τότε βρέθηκε κάποιος ευσεβής και ενάρετος χριστιανός ονόματι Κύριλλος, ο οποίος μ' αυτή τη μικρή καλωσύνη του ψυχρού ποτηριού απολαμβάνει ως ανταμοιβή από τον Θεό το στεφάνι της αθλήσεως. Διότι μαθαίνοντας ο Πρόβος ότι λυπήθηκε την Αγία και την πότισε νερό, πρόσταξε να κόψουν τα κεφάλια και των δύο. Έτσι τελείωσαν κι οι δύο το δρόμο του μαρτυρίου.

Το λείψανο της Οσίας έμεινε λίγες ημέρες ριγμένο στο χώμα, χωρίς διόλου να το αγγίξει πουλί, ή θηρίο, κατόπιν θείας νεύσεως και βουλής. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά και θείος Άγγελος εστάλη από τους ουραμούς, για να δώση το άγιο λείψανο στη διδασκάλισσά της Σοφία.

Πράγματι η Σοφία εκείνη, από τη στιγμή που άρπαξαν μέσα από την αγκαλιά της την Αναστασία, προσευχόταν ασταμάτητα και παρακαλούσε τον Κύριο να τη δυναμώση έως τέλους, να μη νικηθή από τις κολακείες, να μή δειλιάση από τις τιμωρίες, και ζημιωθή τα στεφάνια. Ενώ λοιπόν προσευχόταν ολόψυχα με ολόθερμα δάκρυα, άγιος Άγγελος φανερώνεται, και της αναγγέλλει το πολυπόθητο άκουσμα και γλυκύτατο μήνυμα: Η Μάρτυς ετελειώθη, και ανήλθε στον ουράνιο θάλαμο, για την αιώνια αγαλλίασι. Συνάμα την οδηγεί και της παραδίδει το παμπόθητο και σεβάσμιο λείψανο της Μάρτυρος.

Τότε η Σοφία έπεσε πάνω του, το αγκάλιαζε και το φιλούσε συνέχεια, λέγοντας τα εξής με δάκρυα και πολλή αγαλλίασι:

—Ποθητό και πολυαγαπητό μου τέκνο, που σε ανέθρεψα καλώς με πολύ κόπο, με ησυχία και με άσκησι, σ' ευχαριστώ, που δεν καταφρόνησες τις επαγγελίες, δεν παρήκουσες τις νουθεσίες, δεν παρέβλεψες τις εντολές. Φύλαξες τις υποσχέσεις, και τώρα παραστέκεις δίπλα στον Χριστό τον Νυμφίο σου, περιβεβλημένη με ιμάτιο παρθενίας, πεποικιλμένη με στίγματα μαρτυρίου, και στολισμένη με στεφάνι από λίθους πολυτίμους. Τώρα κατοικείς σε τόπο σκηνής θαυμαστής, στον οίκο της δόξης Κυρίου, και με τους Αγγέλους ευφραίνεσαι. Γιαυτό σε παρακαλώ, πολυαγαπημένη μου κόρη και πνευματική μου μητέρα, γίνε μου καλή γηροκόμος σ' αυτή την πρόσκαιρη ζωή, και μεσίτρια και πρέσβυς προς τον Δεσπότη μας, να αξιώση και μένα να εισέλθω στη βασιλεία Του.

Με τέτοια και παρόμοια λόγια, η φιλότεκνη και φιλόθεη γερόντισσα αγκάλιαζε και καταφιλούσε το τίμιο λείψανο, μα δεν μπορούσε απ' τα γηρατειά να το σηκώσει. Την ώρα που συλλογιζόταν τι να κάνει, ξάφνου παρουσιάστηκαν δύο μεγαλοπρεπείς και αξιοσέβαστοι άνδρες, οι οποίοι σήκωσαν εκείνο το σεβάσμιο και ιερώτατο λείψανο και το μετέφεραν με την Σοφία μέσα στη Ρώμη, και το απέθεσαν στον τάφο λαμπρά και τιμητικά, προς δόξαν Θεού Πατρός, και Κυρίου Ιησού Χριστού, μετά του οποίου πρέπει τιμή και κράτος και προς το Άγιον Πνεύμα, νύν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

1. Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης αναφέρει ότι η Αγία Αναστασία η Ρωμαία εμαρτύρησε επί Δεκίου. Φαίνεται ότι συγχέεται με άλλη Αγία Αναστασία, η οποία εορτάζει στις 12 Οκτωβρίου.

Πηγή: *Αγία Αναστασία η Ρωμαία σελ. 11-22, έκδ. Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος 1998*

<http://bitly.com/1FST0dh>